

Kirke- nyt

Skellerup og Ellinge sogne

NR. 1

JANUAR - FEBRUAR - MARTS 1993

13. ÅRGANG

Den 8. november 1992 udkom en ny bibeloversættelse.

JESU FRISTELSE I ØRKENEN

Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at fristes af Djævelen. Og da han havde fastet i fyre dage og fyre nætter, led han til sidst sult. Og fristeren kom og sagde til ham: »Hvis du er Guds søn, så sig, at stene her skal blive til brød.« Men han svarede: »Der står skrevet: »Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.« (1. søndag i fasten).

Læs om oversættelsen inde i bladet.

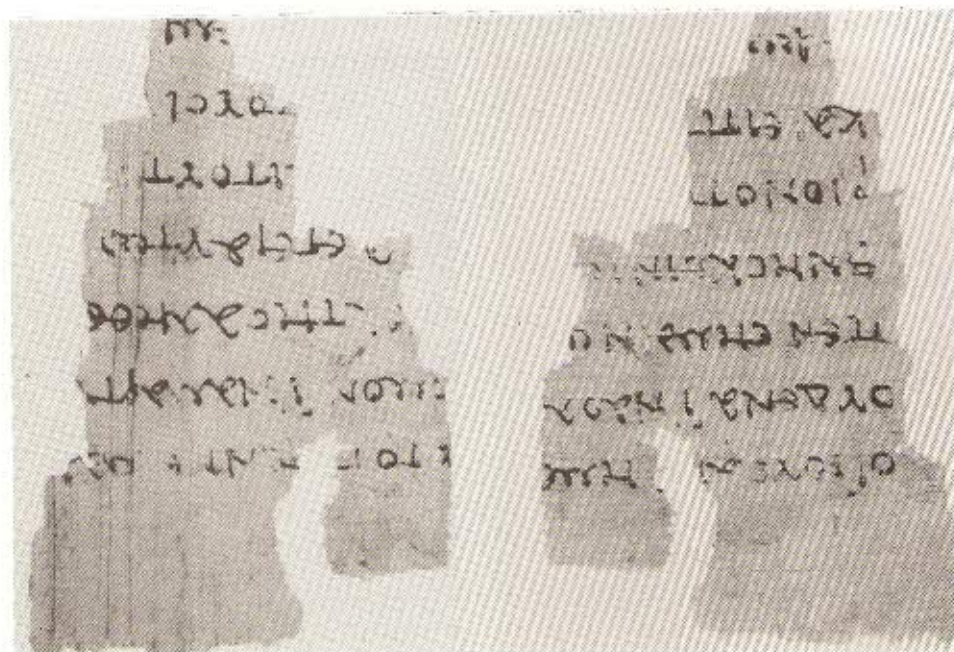

En ny bibeloversættelse

Den 8. november udkom der i Danmark en ny bibeloversættelse. Arbejdet har stået på længe — 16 år — og mere end 100.000 arbejdstimer er blevet brugt på bibeloversættelsesprojektet. Vi skal helt tilbage til 1740 til kong Christian den 6.'s tid for at finde den sidste samlede oversættelse af hele bibelen. Siden er de to testamenter kun blevet oversat hver for sig. Den sidste autoriserede oversættelse af det gamle testamente er fra 1931 og af det nye testamente fra 1948. Bibelen er i alt oversat til 1.978 forskellige sprog, og bibelselskaberne arbejder fortsat på udgivelser på endnu flere.

Oprindeligt blev det kristne evangeli-

um overleveret mundtligt. Siden begyndte nogle at nedskrive det, de havde hørt. Vi har ikke nogle originalhåndskrifter. De er gået til grunde. At man ikke var så omhyggelig med at bevare dem, skyldes bla. at de første kristne ventede verdens undergang i løbet af ganske kort tid. Man var derfor ikke interesseret i småting som at gemme forfatterens originaler. Man var først og fremmest interesseret i indholdet og i at give det videre. Det betød, at man sled på et manuskript, indtil det ikke længere kunne bruges. Så lavede man afskrifter. Man må heller ikke glemme, at materialet oftest var papyrus, der er temmelig skørt

ΤΑ ΚΑΛΕΣΘΗ ΤΑ ΟΚΑΔΑ ΤΑ ΧΗΡΩΝ ΕΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΜΕΤΑ ΧΗΡΙΣ ΤΩΣ ΔΕ ΤΟΥ ΠΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΥ
ΧΡΥ ΗΥΑΡΙΟΔΥΤΑ ΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΑΠΩΝ ΤΩΝ
ΙΩΝ ΚΝ ΗΛΩΝ ΙΜΝ ΧΙΝ ΕΝΑ ΚΑΙ ΑΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΟΥΚΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΟΥ ΔΕ
ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΛΛΑ ΔΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΥ ΚΑΙ ΟΥ ΠΕΡ ΤΟΣ
ΤΟΥ ΕΤΙΡΑΝΤΟΣ ΔΥΤΟΝ ΕΚ ΝΕΥΡΟΥ ΚΑΙ ΟΥ ΤΟΥ
ΠΑΝΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΑΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛ
ΤΙΑΣ ΧΑΡΙΣ ΟΥ ΜΟΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΥ ΤΟΥ ΔΕΟΝΤΟΣ ΔΥΤΟΝ ΕΤΙ

og kun kan bevares for en eftertid under særligt gunstige forhold. Mange af afskrifterne er kun meget små brudstykker af et enkelt skrift. Berømt er den såkaldte papyrus 52, der er meget gammel og kun rummer nogle ganske få vers af Johannesevangeliet.

Når bibelen skal oversættes, er der altså ikke bare vanskeligheden med at oversætte fra et sprog til et andet, oversætterne står også overfor det problem, at de skal tage stilling til tekstvarianter, dvs. forskellige udgaver, afskrifter af samme tekst.

Alt i alt er et stort arbejde nu afsluttet. Modtagelsen har været noget forskellig. Det vil altid være vanskeligt at vænne sig til noget nyt i forbindelse med de tekster,

som rummer vor tros sandheder, men det er jo heller ikke altid, at en ny oversættelse er et fremskridt. Den nye oversættelse er blevet solgt i stort tal, markedsføringen har været pågående og moderne — og efter min opfattelse med en ringe sans for sammenhæng mellem vare og salgsmetode. Med et citat fra en kommentar i Dansk Kirketidende: Det er lidt forstemmende at der tilsyneladende ikke er forskel på at reklamere for kondomer i en AIDS-kampagne og et reklamefremstød for en ny bibeludgave.

Men nu er den her — oversættelsen — og det vil så vise sig, om den holder til sliddet.

Lone Wellner Jensen

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato		Indgået	Udgået	Saldo
1/ 9	Kassebeholdning			8.033,25
1/10	Indbetalt til CCF		130,00	7.903,25
1/11	Indbetalt til CCF		130,00	7.773,25
27/11	Frivilligt bidrag	200,00		7.973,25
2/12	Indbetalt til CCF		130,00	7.843,25
2/12	Julegave		100,00	7.743,25

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Vi har fået årsrapport for Zilipa

(Oversat)

rede familier udbygget landsbyens
brønd.

Barnets helbred og aktiviteter:

Zilipa er ved godt helbred. Hun kan lide at spille håndbold og sjippe.

Barnets uddannelse:

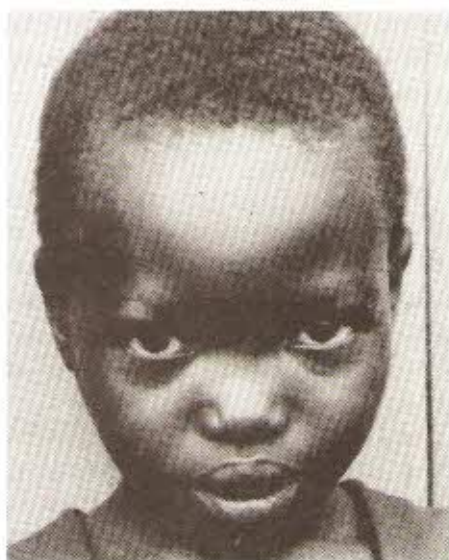
Zilipa tager 6. klasse om igen, da hun ikke bestod optagelsesprøven til overbygningen i maj måned i år. Hun nyder at væve måtter.

Vigtige begivenheder i barnets familie:

Familien har haft den sorg, at en af Zilipas kusiner døde i år.

Vigtige begivenheder i projektet:

Der er blevet installeret fiskefaciliteter, og projektet har ved hjælp af sponsore-

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Af Ida Jensen har vi fået foræret nogle gode fotografier af fastelavnsryttere i Skellerup. (Vi savnede nogle i forbindelse med udstillingen ved byvandringen). Tak for dem!

Fælles om at være alene

Den hollandske maler Vincent Van Gogh har malet et værk, som har fået titlen: »kartoffelspiserne«.

Det forestiller tre kvinder og to mænd, som er forsamlet omkring et bord, sparsommelig oplyst af en petroleumslampe. Midt på bordet står et stort fad med kartofler, som de fem mennesker spiser af. En af kvinderne er i færd med at skænke kaffe op i nogle kopper.

Rummet, de sidder i, er enkelt og fattigt udstyret. Der er et ur og et billede på væggen, måske af den korsfæstede Kristus, og nogle redskaber hænger ned fra loftet.

Van Gogh vil vise, at disse mennesker, der selv har gravet deres kartofler op af jorden, ærligt og redeligt har fortjent den føde, de tager til sig. Bøndernes hænder er grove og skrammede — mærket af det hårde arbejdes slid. Der er ingen forskønnet idyl.

Ved at give billedet samme farve som jordens og den rå kartoffelskræls har han villet udtrykke forbindelsen mellem bonden og den jord, han lever af. Billedet er helt bogstaveligt jordnært. Men trods det, trods de dystre og mørke farver, er det ikke trøsteløs fortvivlelse der afspejler sig.

For kun i en vis forstand er det mennesker uden glæde i hverdagen, der sidder her. I skæret fra petroleumslampen aner man et glimt af stolthed og håb i deres furede og vejrbitte ansigter. Der er mad på bordet og kaffe i kanden. Der er et »lys, der skinner i mørket«, og som holder dem oppe. Selv den hårde tilvæ-

relse er et liv med næring, håb og fællesskab.

Kartoffelspiserne er på én gang et billede af det hårde slid, der kuer tilværelsen, og af mennesker, der tager kampen op og tilkæmper sig livet. Ikke som om det var en gevinst, en fortjeneste, men som en gave og en foræring.

Lyset i billedet kommer kun formelt fra lampen, reelt er det Gud selv, som lader sit lys skinne på menneskene, som skænker dem liv og fællesskab, og som giver dem mulighed for at bevare det håb, uden hvilket livet ikke kunne leves. Ingen anstrengelse overskygger derfor den gave, som livet er. Midt i fattigdommen opleves godheden.

De fem personers middagsmad er på sin vis en hellig nadver. Der finder en forening sted, en livsfornyelse, som langt overgår de runkne kartoflers smag og virkelighed.

På samme måde, som vi i nadveren via brødet og vinen forenes med Kristus, med hinanden, med livet selv.

Hver for sig går vi op til alteret, og hver for sig går vi bort fra alteret. Fællesskabet, foreningen med Kristus og med hinanden er så flygtig og kort, som overhovedet mulig. Vi fatter knap, hvad der sker, før det er forbi. Sådan må og skal det være, fordi der er noget dobbelttydigt ved enhver form for fællesskab. Et fællesskab giver tryghed og ophæver for en stund vor ensomhed, men det eksisterer kun i kraft af, at andre holdes ude. Vi er fælles om noget, som er undraget andre.

Med Jesu Kristi fællesskab forholder det sig imidlertid sådan, at ingen holdes ude. Han har plads til os alle — lige præcis som vi er. Derfor er det kristne fællesskab et »anti-fællesskab«, det ensomste og mest omfattende af alle fællesskaber.

Det er med os som med kartoffelspisere. Når aftensmaden er spist, og øjeblikket er omme — det øjeblik, hvor vi blev et med Gud og forlods fik del i det håb, som rækker ikke blot for livet,

men også for døden — når det øjeblik er omme, så står vi atter tilbage — alene — isolerede-ensomme — tvunget til at kæmpe hverdagens hårde slid på ny. Men ét ved vi: vi er elsket af skaberen selv — accepteret af tilværelsen. Midt i vor fattigdom overrumples vi af Guds godhed.

»Gå da frit enhver til sit, og stole på Guds nåde«!

Annette Vinter Hedensted

Fra menighedsrådene

Nye menighedsråd

Pr. 1. søndag i advent er de nye menighedsråd trådt i funktion.

Skellerup menighedsråd har konstitueret sig som følger: Formand Frans Rasmussen, næstformand Janne Kølleskov, kirkeværgе Lars Danquart, kasserer Rita Sicko, Carl Madsen og Birthe Heine.

Ellinge menighedsråd: Formand Liss Lotte Talbro, næstformand Harald Lundsgaard, kirkeværgе Karsten Poulsen, kasserer Niels Christensen, Tove

Aagaard Christensen og Inger Kildegaard.

Kasserer for præstegårdskassen: Rita Sicko.

Husk!

at vi har fået faciliteter til affaldssortering på Ellinge kirkegård.

Sortér venligst affaldet — grønt for sig og gråt for sig.

Tak!

Vi har bedt vort nye graverpar om kort at præsentere sig selv i Kirkenyt

Som man har hørt og læst, blev der taget hyggeligt afsked med det gamle graverpar Inga og Børge. Så er der nok mange, der går rundt og tænker: Hvem er de nye, og hvor kommer de fra? Her lidt om os selv:

Vi er begge 44 år og har en datter, Maria, på 17 år. Vi har igennem årene arbejdet med så godt som alt inden for gartnerfaget, Rikke de sidste 3 år i et rosegartneri, jeg selv i 8 år på Langeskov Planteskole.

I fritiden går vi mest hjemme i Due-

løkken ved Herrested, hvor vi har en lille ejendom på 6 tdr. land. Der arbejder vi med vores heste, som vi kører en del med til bryllup, studenterkørsel m.m.

Vi håber, at vi må få det godt sammen på kirkegården og i kirken. Vi vil gøre vort bedste, for at tingene skal være i orden. Skulle der alligevel blive et eller andet, nogen synes kunne være anderledes, så lad os snakke om det, istedet for at gå og blive sure og snakke i krogene. Det løser jo ingen ting.

Rikke og Ebbe Hovbank

Børnesiderne

Kyndelmisse

Hvorfor fejres kyndelmisse?

2. februar er det kyndelmisse. Det var en af de mange kirkelige fester i den katolske tid. Kyndelmisse er et mærkeligt ord. Det kommer af de latinske ord *missa can candelarum*, der betyder kærtemesse eller lysenes messe. Det var en gudstjeneste, hvor man indviede de vokslys, der skulle tændes i kirken i det kommende år.

Kyndelmisse blev fejret til minde om jomfru Marias renselse. Ifølge jødisk skik skulle hun 40 dage efter fødslen fremstille Jesus-barnet for Gud i Templet i Jerusalem. Det kan du læse om i Lukas-evangeliet, kapitel 2,21-40.

Kyndelmisse bliver stadig fejret som en lysfest i nogle danske kirker. Den ophørte dog som helligdag i 1770 efter ordre fra J. F. Struense (1737-72).

Varsler om vejret

Kyndelmisse er vinterens højdepunkt.

Det er den rigtig kolde tid. Digteren Jeppe Aakjær (1866-19,30) skriver i sangen »Sneflokke kommer vrimlende« om Kjørmes Knud. Det var ikke en bestemt person! Kjørmes var den almindelige betegnelse for kyndelmisse. Kjørmes Knud var derfor det samme som kyndelmisseknude. Det betød en rigtig hård vinter. Det var næsten ikke til at holde ud! Hvornår blev det mon mildere vejr?

Det er derfor ikke underligt, at det var en udbredt skik at finde varsler for forå-

rets komme. I Jylland sagde man, at hvis det kyndelmisse-dag blæser så stærkt, at 18 kællinger ikke kan holde fast på den 19., bliver det tidligt forår! På Sjælland mente man derimod, at hvis man kyndelmisse-dag kan lægge en visk halm udenfor, uden at den blæser væk, er foråret lige om hjørnet!

Det kolde vejr ved kyndelmisse er blevet beskrevet af Steen Steensen Blicher (1782-1848) i sangen »Det er hvidt herude«:

*Det er hvidt herude:
Kyndelmisse slår sin knude
overmåde hvas og hård —
hvidt forneden, hvidt foroven,
pudret tykt står træ i skoven
som udi min abildgård.*

*Det er tyst herude:
kun med sagte pik på rude
melder sig den små musvit.
Der er ingen fugl, der synger;
finken kun på kvisten gynger,
ser sig om og hvipper lidt.*

*Det er koldt herude:
ravne skrige, ugler tude,
søge føde, søge læ.
Kragen spanker om med skaden
højt på rygningen af laden,
skeler til det tamme kræ.*

*Inderlig jeg længes
efter vår, men vintren strænges;
atter vinden om til nord!
Kom, sydvest, som frosten tvinger,
kom med dine tågevinger,
kom og løs den bundne jord!*

Kjørmes-mad

Der er ofte knyttet bestemte madskikke til de forskellige festdage og højtider: boller til fastelavn, æg til påske, varme hveder til store bededag. Kyndelmisse-dag blev der serveret pandekager. Hertil kunne man drikke øl, brændevin og kaffe!

Men spisekortet kunne også bestå af andre retter. Her er nogle forslag:

1. Hvidkål med flæsk, sylte og pølse.
2. Suppe, kød i peberrod og kaffe med kringle.
3. Kaffe, kager, boller med pålæg. Kaffe-punch med brændevin og rom.
4. Stuvet hvidkål, flæsk, smørrebrød, salt kød, snaps, punch.
5. Flæsk og hvidkål.
6. Koldt bord, en kurv hvedebrød, rullepølse og hønsekød.

Disse retter har stået på spisekortet kyndelmisse-dag i perioden 1850-1980. Velbekomme!

Om klokkeringning

Vi søger i øjeblikket tilbage til tidligere ringetraditioner i Skellerup og Ellinge sogne. Derfor vil nogle måske bemærke ringning og kimning på uvante tider. I den forbindelse følger her kort noget om ringning og ringetraditioner:

Hverdagens morgen- og aftenringninger er forordnede påmindelser til menigheden om at forrette den personlige andagt før arbejdets begyndelse, og når dagens arbejde er forbi.

Oprindeligt har de — i hvert fald i bykirkerne — indledt andagt i selve kirkerummet; men efterhånden som andagterne overgår til husstanden og senere til enkeltmennesket, kommer ringningerne til at betyde en påmindelse om ikke at glemme denne pligt, og når klokkerne forener menigheden i et tidsmæssigt fællesskab om bønner, kommer de til at virke som en art tag over et kirkerum, der er så stort, som klokkernes lyd rækker.

Hverdagsringningerne har tidligere altid fulgt solens op- og nedgang på landet; men kun fordi arbejdsgangen i et landbrugsland bestemmes af dagslyset. Der er således intet forkert i, at de daglige andagtsringninger placeres således, at de svarer til det moderne menneskes arbejdsdag.

Ikke blot selve klokkerne, også vore ringeskikke er værdifuldt, nationalt og kulturhistorisk arvegods.

Hvad det angår, indtager Danmark en særstilling blandt alle andre kristne lande, fordi vi endnu i stor udstrækning har bevaret vore klokketraditioner. Ingen

andre steder i verden ringes morgen- og aftenringning uafhængigt af eventuelle aktiviteter i kirken. Kun i Danmark kender man til systematisk sjæleringning, gravåbningsringning, helligaftensringning og højtidskimning, og derudover registreres her i landet regionale traditioner, som slet ikke kendes ellers.

Erfaringerne viser, at alle sådanne skikke forbavsende hurtigt forsvinder, dersom ringningen automatiseres. Forklaringen må være den, at traditionerne, så snart de programmeres og tages ud af

